

Uit

Het uitgaan, in Australië, had haast altijd wat primitieve eigenaardigheden. Pas gearriveerd in Queensland gingen we eens samen op een avond gezellig een glaasje wijn drinken. Vanwege het voorlopig nog onopgeloste huizenprobleem woonden we toen nog in een grote leger tent op een kampeerterrein aan de Oostkust. Wij konden de drinkgelegenheid die we met een bezoek wilden vereren in de verte zien liggen. De kinderen sliepen en werden bewaakt door een vriendelijk Australisch echtpaar, zodat wij ons onbekommerd konden gaan amuseren.

Netjes aangekleed meldden we ons bij de vooringang van het café, dat na betreding een tafereel onthuidde van een solide massa luidruchtige mannen, die, drie rijen dik staande voor een soort balie, een zo groot mogelijke hoeveelheid bier in een zo kort mogelijke tijd in het keelgat aan het storten waren, alsof het een wedstrijd gold.

Toen m'n vrouw naar binnen wilde stappen werd ze echter door een geschrokken vrouwelijke employee weer de straat opgeduwd.

"No, no, no!" riep ze met een van angst verwrongen stem. We deinsden onthutst terug.

In Australië mochten vrouwen namelijk niet in de "Pub". Hoewel "Pub" een afkorting is van "Public Place", "public" bestond uitsluitend uit het mannelijk deel van de bevolking; vrouwen waren daar niet bij inbegrepen.

De angstige employee dirigeerde ons naar de achterzijde van het pand, waar we een deur vonden die "*Ladies Lounge*" zei, met wat scheve letters op een klein kartonnen bordje. De bescheiden toon van deze aankondiging bleek ten volle gewaarborgd, want de "ladies lounge" bestond uit een hokje van 2 x 3 meter, schaars verlicht door een stoffig 25-kaars peertje, dat bloot, aan een wollig-uitziende elektrische draad van het donkere plafond neerzeeg. Aan een van de muren stond een onbedekt ruw-houten tafeltje, geflankeerd door twee sinds het verlaten van de meubelfabriek nog noolt schoongemaakte stoelen. In de muur boven het tafeltje zagen we een gesloten luikje, waar dezelfde amateur met dezelfde kromme letters "Bestel Hier" geschilderd had.

Onze voetstappen kionken hol op de tapijtloze vloer terwijl we naar de stoelen schreden. We zetten ons neer, want we waren de enige gasten en namen terecht aan dat de stoelen daar voor ons gerief geplaatst waren.

Ik tikte op het triplex van het luikje, dat vrijwel onmiddellijk met een klap omhoog schoof en het gezicht onthulde van de barmeid die ons zo pertinent van de voordeur weggebonjourd had.

"Hoeveel?" riep ze ongeduldig, haast wel zeker duidend op het aantal glazen bier dat we nog voor sluitingstijd zouden willen verorberen.

"Twee glaasjes witte wijn graag", bestelde ik op timide toon. Ze keek me aan met een gezicht dat er nu niet meer aan twijfelde dat ze met twee uit een gesticht ontsnapte patienten te maken had en smet het luik zonder iets te zeggen met een nijdige klap weer dicht. Een paar minuten later ging het weer open en ze zette haastig twee glaasjes wijn op het bordesje van het luikje neer. "Dat is drie shilling" gebod ze, de hand aggressief

ophoudend. Ik legde er drie shilling in, waarop ze prompt weer verdween, als een duveltje in een doosje.

We keken elkaar aan voor zover dat mogelijk was in het halfdonker.

“Ben je leuk uit?” vroeg m'n vrouw, terwijl we proestend klonken met de glaasjes.

Dit is altijd tussen ons een gevleugelde uitdrukking gebleven, keer op keer gebruikt in overeenkomstige situaties. Een soort moeilijk te vergeten Australiana.

Australië stond bijvoorbeeld ook niet bekend door de voorkomendheid van zijn bedienend personeel.

Zo waren we eens in Sydney, moegewinkeld aan het zoeken naar een gelegenheid om onze voeten even van ons gewicht te ontheffen. Je kon namelijk geen auto in de binnenstad van Sydney parkeren. Die liet je achter in een van de voorstadsjes, bij de eindhalte van de tram, waarmee je dan je reis vervolgde. De enkele auto die je wel eens zag was bemand door de ene helft van een echtpaar, die langzaam maar doelbewust om het blok cirkelde, terwijl de andere helft nog aan het winkelen was. De chauffeur moest dan met argus-ogen het moment in de gaten houden waarop de andere helft het winkelen volbracht had, zodat die van het trottoir opgepikt kon worden.

In een drukke eetzaak vonden we een leeg tafeltje en zegen dankbaar neer. Hongerig waren we niet, dus we bestelden alleen een potje thee. De al wat oudere serveerdame nam deze geringe bestelling met tegenzin op, tegenzin die niet uitsluitend veroorzaakt werd door de minimale order. Het was ons dikke buitenlandse accent dat haar de stekels deed rijzen.

Je zou denken dat je buitenlanderschap niet onmiddellijk op de voorgrond treedt als je alleen maar “twee thee” zegt, maar dat is een voorstelling van zaken die slechts voorgeschoteld kan worden aan niet-ingewijden in slecht doorgedachte spionnenfilms. In werkelijkheid hoef je maar je keel te schrapen en er roept al iemand: “Waar kom *jij* vandaan?” Geloof me, ik weet waarover ik spreek: na zowat 50 jaar in den vreemde vragen ze het nog steeds.

Iedere geboren Australiër die wel eens in een krant keek wist dat er geen goeds verwacht kon worden van “Nieuw-Australiërs”. Want nog afgezien van de koude rillingen die zo'n griezelig accent over hun ruggegraat produceerden stootten wij ze het brood uit de mond en droegen gemene steekwapenen en ander verborgen wapentuig met ons mee, waardoor onschuldige Australiërs zich voortdurend in een staat van zelfverdediging bevonden.

Na het opschrijven van een bestelling horen dienststers op vriendelijke toon te vragen “Is *dat* alles?”, met de klemtoon op het laatste woord, om er zeker van te zijn dat je niets vergeet te bestellen om zo te voorkomen dat je misschien hun pand onvoldaan verlaat. Die van ons echter knalde haar boekje spinnig dicht en riep luid schallend door do tjokvolle tent: “Is dat *alles*?”

Je kunt iemand vernietigen door alleen maar de klemtoon te verleggen.

* * *

In een Australische krant vonden wij eens een ervaring weergegeven door een tweetal Amerikaanse journalisten, die in een landelijk restaurant diner hadden besteld, beiden

met een stuk vlees, of “steak”. Een van de journalisten voegde aan zijn bestelling optimistisch toe: “Voor mij biefstuk graag”.

Zonder blikken of blozen riep de serveerster tegen de kok, achterin de zaak: ‘
“Twee vlees, één met een scherp mes”’.